

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudkyň Jarmily Ďáskové a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D., v právní věci žalobce **Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu**, organizační jednotka občanského sdružení Děti Země, se sídlem Brno, Cejl 48/50, zastoupeným JUDr. Ludmilou Krátkou, advokátkou, se sídlem AK Brno, Příkop 2a, proti žalovanému **Magistrátu města Brna, odboru životního prostředí, oddělení ochrany a tvorby životního prostředí, referátu ochrany přírody a krajiny**, se sídlem Brno, Kounicova 67, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2009, č. j. MMB/0222961/2009,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru životního prostředí, oddělení ochrany a tvorby životního prostředí, referátu ochrany přírody a krajiny, ze dne 9. 11. 2009, č. j. MMB/0222961/2009, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku ve výši 18.350,- Kč k rukám JUDr. Ludmily Krátké, advokátky, se sídlem AK Brno, Příkop 2a, do 30-ti dnů o právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 11. 1. 2010 domáhal vydání rozsudku, kterým by soud zrušil rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru životního prostředí, oddělení ochrany a tvorby životního prostředí, (dále jen „žalovaný“) ze dne 9. 11. 2009, č. j. MMB/0222961/2009, a jemu předcházející rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno – jih, majetkového odboru, referátu životního prostředí, (dále jen „správní orgán 1. stupně“) ze dne 12. 8. 2009, č. j. ŽP 2721/07/56-CYP, a současně žalovaného zavázal k povinnosti nahradit žalobci náklady řízení.

II. Obsah žaloby

[2] Žalobu odůvodnil tím, že obě napadená rozhodnutí považuje za nezákonná, neboť rozhodnutí o kácení mimolesních dřevin podle ustanovení § 8 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“) pro stavby se musejí vydávat společně s ustanovením § 9 zákona o ochraně přírody a krajiny, tzn. i z důvodu uložení kompenzace v podobě náhradní výsadby. Řízení o kácení i uložení kompenzace totiž tvoří v případě realizace nějaké stavby nedělitelnou jednotu. Je tedy zřejmé, že pokud v zájmu výstavby (např. odstavného nádraží) je nutné ze závažných důvodů kácet mimolesní dřeviny (tj. 476 ks za cca 10,944 mil. Kč) jako hodnotu veřejného zájmu, pak je vždy povinností orgánu ochrany přírody, pokud kácení nakonec povolí, uložit žadateli (investorovi) náležité adekvátní a konkrétní kompenzační opatření a nikoliv mu je prominout. Jelikož však zákonodárce doposud od roku 1992 neschválil žádný zákon o odvodech peněz za kácení mimolesních dřevin, pak jedinou zákonnou kompenzací podle ustanovení § 9 zákona o ochraně přírody a krajiny pro investory za realizaci jejich staveb je uložení náhradní výstavby, a to ze strany orgánů ochrany přírody. Bez této kompenzace není správní orgán oprávněn povolit kácení mimolesních dřevin. Správní orgán i žalovaný tak nemají na vybranou a musí náhradní výsadbu za vykácení 476 ks dřevin uložit. Žalobce se tak oprávněně domnívá, že důvod (věc) řízení neodpadl, takže nemohlo být řízení o kácení mimolesních dřevin zastaveno, neboť bez uložení náhradní výsadby podle ustanovení § 9 odst. 1 a 2 zákona o ochraně přírody, nelze nikdy pro žádnou stavbu (ani předmětné odstavné nádraží) povolit kácení mimolesních dřevin. Žalovaný i správní orgán 1. stupně tak rozhodl v rozporu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) a § 50 odst. 3 správního řádu, neboť nebyly zjištěny všechny skutečnosti, o nichž nejsou pochybnosti, a současně nebyl ochráněn ani veřejný zájem na uložení povinné kompenzace za způsobenou ekologickou újmu jako jeden z cílů zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalovaný svým zamítavým rozhodnutím současně porušil ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu, neboť pečlivě nepřihlédl k odvolacím důvodům žalobce a spokojil se s jednostranným a nepřezkoumatelným tvrzením správního orgánu 1. stupně, který

nevedl žádné relevantní důvody v odůvodnění svého usnesení o zastavení řízení. Žalovaný tedy nejen pasivně a rozporu s ustanovením § 8 odst. 1 ve vztahu k ustanovení § 9 odst. 1 a 2 zákona o ochraně přírody a krajiny a výše uvedených ustanovení správního řádu převzal nepřezkoumatelné tvrzení správního orgánu, že žadatel po vykácení 476 ks mimolesních dřevin v hodnotě 10,944 mil. Kč už nemusí provést nápravu tohoto svého škodlivého zásahu do přírody náhradní výsadbou nových dřevin, ale dokonce obvinil žalobce, že tuto situaci zavinil on, když podal žalobu proti nesprávnému uložení náhradní výsadby. Podle žalobce tento nezákonný výklad zákona ze strany žalovaného (a správního orgánu 1. stupně) pak znamená nepřípustný zásah do práva občanských sdružení (tj. i žalobce) účinně hájit podle ustanovení § 70 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny zájmy občanů ve správních řízeních, při nichž jsou závažným způsobem dotčeny veřejné zájmy ochrany přírody a krajiny (tj. i ochrana mimolesních dřevin a příp. se vyjadřovat k nutnosti jejich kácení při realizaci mnohých staveb a ovlivnit tak i povinnost uložení vymahatelné a adekvátní náhradní výsadby).

III. Vyjádření žalovaného

[3] Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě zdůraznil, že žaloba je nepřípustná a proto navrhl, aby byla soudem zamítnuta. Uvedl, že stromy byly v době od 5. 1. 2008 do 27. 1. 2008 již pokáceny. Správní orgán 1. stupně neměl jinou možnost než řízení v souladu s ustanovením § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu zastavit, protože věc, která byla předmětem řízení fakticky zanikla. Došlo tedy současně ke zrušení povinnosti žadatele provést náhradní výsadbu. Náhradní výsadbu může uložit orgán ochrany přírody v souladu s ustanovením § 9 zákona o ochraně přírody a krajiny jen ve svém rozhodnutí o povolení kácení dřevin. To také správní orgán 1. stupně v původním rozhodnutí učinil. Správní orgán 1. stupně tak nemohl vydat nové rozhodnutí o povolení kácení dřevin ani uložit žadateli přiměřenou náhradní výsadbu ke kompenzaci ekologické újmy vzniklé pokácením dřevin.

IV. Replika žalobce

[4] V následné replice žalobce zdůraznil, že z výkladu ustanovení § 9 odst. 3 zákona o ochrany přírod a krajiny vyplývá, že pokud nemůže být uložen odvod do rozpočtu obce nebo do fondu životního prostředí, musí orgán ochrany přírody uložit provedení náhradní výsadby. Za situace, kdy nebyl vydán zvláštní zákon k provedení odvodové povinnosti, se jeví uložení náhradní výsadby jako jednoznačná, správního uvážení prostá povinnost správního orgánu. Závěr žalovaného i správního orgánu 1. stupně, že vykácením dřevin zaniklo právo na uložení náhradní výsadby, se tak jeví jako neudržitelný a usnesení o zastavení řízení z tohoto závěru vyvozené je nezákonné, protože odporuje jak ustanovení § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu, tak ustanovení § 9 zákona o ochraně přírody. Orgán ochrany přírody v daném případě nejen mohl, ale bylo jeho povinností rozhodnout o náhradní výsadbě dřevin a teprve rozhodnutím o tomto právu ochrany přírody, bylo možno uvažovat o vyčerpání předmětu správního řízení.

V. V pořadí první rozhodnutí krajského soudu

[5] Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 9. 2. 2011, č. j. 31A 5/2010 – 44, byla žaloba odmítnuta (výrok I.) a žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). V odůvodnění tohoto usnesení soud uvedl, že žaloba je nepřipustná, neboť odpadl předmět správního řízení a napadené rozhodnutí o zastavení správního řízení se nedotklo práv žalobce, která by vyvěrala z hmotného práva.

VI. Zrušovací rozsudek Nejvyššího správního soudu

[6] O kasační stížnosti žalobce rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 15. 2. 2012, č. j. 2 As 45/2011 – 64, (dále jen „zrušovací rozsudek“), usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 9. 2. 2011, č. j. 31A 5/2010 – 44, zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku zdůraznil, že:

„Rozhodnutí o zastavení řízení, ve spojení s rozhodnutím žalovaného, nemá sice meritorní povahu, ale je jím vyjádřen fakt, že se správní orgány nebudou předmětem řízení nadále zabývat. Řízení je tedy v důsledku tohoto rozhodnutí s konečnou platností ukončeno bez toho, že by se nějak dotklo hmotněprávní sféry žadatele o povolení kácení dřevin; naproti tomu občanské sdružení, které vstoupilo do řízení se záměrem dbát o ochranu přírody a krajiny, může být takovým výrokem ve svých procesních právech citelně zasaženo a může mu tak být znemožněno tyto zájmy hájit.“

S ohledem na argumentaci použitou krajským soudem je třeba dále připomenout, že stěžovatel, jakožto občanské sdružení, s ohledem na své postavení (§ 70 zákona č. 114/1992 Sb.) a z toho odvozenou žalobní legitimaci podle § 65 odst. 2 s. ř. s., rozhodnutím o zastavení správního řízení ve svých hmotných právech být dotčen vůbec nemohl. Stěžovateli totiž z povahy věci přísluší pouze práva procesní a právě z jejich tvrzeného porušení se odvozuje jeho žalobní legitimace. „Navrhovatel, který je občanským sdružením, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, může úspěšně namítat nezákonnost rozhodnutí především potud, tvrdí-li zkrácení svých procesních práv (§ 65 odst. 2 s. ř. s.).“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2008, č. j. 8 As 31/2008 - 72). Krajský soud nicméně odmítl poskytnout soudní ochranu stěžovateli právě s odůvodněním, že procesním rozhodnutím, kterým se upravuje vedení řízení, nebylo zasaženo do jeho hmotných práv, ale pouze do práv procesních.“

[7] V projednávané věci je soud v souladu s ustanovením § 110 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) plně vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správní soudem v jeho zrušovacím rozsudku.

VI. Relevantní skutečnosti plynoucí ze spisového materiálu

[8] Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným vyplynuly následující ve věci relevantní skutečnosti.

[9] Usnesením správního orgánu 1. stupně ze dne 12. 8. 2009 č. j. ŽP 2721/07/56-CYP, bylo podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. f) s. ř. zastaveno řízení o žádosti žadatele (Správy železniční dopravní cesty, s.o.) ze dne 24. 5. 2007 ve věci pokácení 476 ks individuálně rostoucích stromů na specifikovaných pozemcích v k. ú. Horní Heršpice, neboť stromy, kterých se tato žádost týkala již byly pokáceny a tedy zanikla věc, které se řízení týkalo.

[10] Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí správního orgánu 1. stupně bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 11. 2009, č. j. MMB/0222961/2009, zamítnuto a napadené rozhodnutí správního orgánu 1. stupně potvrzeno. V odůvodnění žalovaný uvedl, že správní orgán 1. stupně, vzhledem k tomu, že stromy byly na základě pravomocného rozhodnutí již pokáceny, neměl jinou možnost než řízení v souladu s ustanovením § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu zastavit, protože věc, která byla předmětem řízení, fakticky zanikla. Došlo tedy současně ke zrušení povinnosti žadatele provést náhradní výsadbu.

VII. Posouzení věci krajským soudem

[11] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

[12] Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, vázán rozsahem a důvody, které žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je důvodná. Soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení bez jednání podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[13] Soud v první řadě zdůrazňuje, že v projednávané věci je plně vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v jeho zrušovacím rozsudku (ustanovení § 110 odst. 4 s. ř. s.).

[14] Nejvyšší správní soud krajskému soudu vytkl a zdůraznil, že žalobce, který vstoupil do řízení se záměrem dbát o ochranu přírody a krajiny, byl výrokem o zastavení řízení ve svých procesních právech citelně zasažen a mohlo mu tak být znemožněno hájit tyto zájmy.

[15] Podle ustanovení § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, ke kácení dřevin je nezbytné povolení orgánu ochrany přírody, není-li dále stanoveno jinak. Povolení lze vydat ze závažných důvodů po vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin. Povolení ke kácení dřevin na silničních pozemcích může orgán ochrany přírody vydat jen po dohodě se silničním správním úřadem a povolení ke kácení dřevin u železničních drah může orgán ochrany přírody vydat jen po dohodě s drážním správním úřadem.

[16] Podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, orgán ochrany přírody může ve svém rozhodnutí o povolení kácení dřevin uložit žadateli přiměřenou náhradní výsadbu ke kompenzaci ekologické újmy vzniklé pokácením dřevin. Současně může uložit následnou péči o dřeviny po nezbytně nutnou dobu, nejvýše však na dobu pěti let.

[17] Podle ustanovení § 9 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, náhradní výsadbu podle odstavce 1 lze uložit na pozemcích, které nejsou ve vlastnictví žadatele o kácení, jen s předchozím souhlasem jejich vlastníka. Obce vedou přehled pozemků vhodných pro náhradní výsadbu ve svém územním obvodu po předběžném projednání s jejich vlastníkem.

[18] Podle ustanovení § 9 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, pokud orgán ochrany přírody neuloží provedení náhradní výsadby podle odstavce 1, je ten, kdo kácí dřeviny z důvodů výstavby a s povolením orgánu ochrany přírody povinen zaplatit odvod do rozpočtu obce, která jej použije na zlepšení životního prostředí. Ten, kdo kácí dřeviny protiprávně, je povinen zaplatit odvod do Státního fondu životního prostředí České republiky. Výši odvodů, podmínky pro jejich ukládání i případné prominutí stanoví zvláštní zákon.

[19] Podle ustanovení § 9 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny, zajištěním náhradní výsadby podle odstavce 1 nebo zaplacením odvodu podle odstavce 3 je zároveň splněna povinnost náhradního opatření podle § 86 odst. 2 i náhrady ekologické újmy.

[20] Podle ustanovení § 86 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, jestliže uvedení do původního stavu není možné a účelné, může orgán ochrany přírody uložit povinnému, aby provedl přiměřená náhradní opatření k nápravě. Jejich účelem je kompenzovat, byť jen zčásti, následky nedovoleného jednání.

[21] V souladu se závazným právním názorem vysloveným ve věci Nejvyšším správním soudem bylo zvoleným procesním postupem správního orgánu 1. stupně, který byl posléze potvrzen žalovaným, zasaženo do procesních práv žalobce a bylo mu znemožněno hájit zájmy na ochraně přírody a krajiny ve smyslu ustanovení § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny.

[22] Po podřazení výše citovaných zákonných ustanovení na přezkoumávanou věc je zřejmé, že předmětem správního řízení je podle ustanovení § 8 odst. 1 ve

spojení s ustanovením § 9 zákona o ochraně přírody a krajiny, nejen rozhodnutí o kácení dřevin, ale současně i rozhodnutí o přiměřené kompenzaci ekologické újmy vzniklé pokácením dřevin. Lze plně přisvědčit žalobci, že za situace, kdy nebyl vydán zvláštní zákon k provedení odvodové povinnosti, jeví se uložení náhradní výsadby jako jediná možnost řešení kompenzace ekologické újmy vzniklé pokácením dřevin. Postup podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu v přezkoumávané věci byl nezákonný, neboť nebyl vyčerpán celý předmět správního řízení, když nebylo rozhodnuto o náhradě ekologické újmy.

[23] Lze tedy současně přisvědčit i námitce žalobce, že žalovaný i správní orgán 1. stupně nezjišťovali stav věci ve vztahu k ochraně veřejného zájmu na uložení zákonné kompenzace za způsobenou ekonomickou újmu. Jedná se o vadu řízení, která rovněž ovlivnila zákonnost žalobou napadených rozhodnutí. V dalším řízení proto bude třeba v tomto směru zjistit všechny rozhodné okolnosti, řádně vyhodnotit shromážděné podklady a důkazy, a zejména odůvodnit správní úvahu o způsobu a výši výsledné zákonné kompenzace.

[24] Rovněž námitku žalobce, že žalovaný se ve svém rozhodnutí nevyřadil s odvolací námitkou týkající se ochrany veřejného zájmu na uložení kompenzace na způsobenou ekologickou újmu, lze shledat důvodnou. Pouhé konstatování vyslovené v odůvodnění jeho rozhodnutí, že došlo ke zrušení povinnosti žadatele provést náhradní výsadbu je blíže nepřezkoumatelné. Soud opakovaně poukazuje na již vyslovený závěr, že předmětem správního řízení je podle ustanovení § 8 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 9 zákona o ochraně přírody a krajiny, nejen rozhodnutí o kácení dřevin, ale současně i rozhodnutí o přiměřené kompenzaci ekologické újmy vzniklé pokácením dřevin [viz bod 22].

VIII. Shrnutí a náklady řízení

[25] Soudu nezbylo než žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušit pro nezákonnost podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Podmínky ke zrušení rozhodnutí správního orgánu 1. stupně shledány nebyly, neboť ve správním řízení je pokračováno, jen se vrací do odvolacího stádia a vytýkané lze napravit v odvolacím řízení. K tomuto závěru srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2009, č. j. 1 Aps 2/2008 – 76, publ. ve Sb. NSS pod č. 1997/2010, dostupné na www.nssoud.cz. V dalším řízení je žalovaný ve smyslu ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu vysloveným v odůvodnění tohoto zrušovacího rozsudku.

[26] Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl, ve spojení s ustanovením § 110 odst. 3 věta první s. ř. s., podle něhož zruší-li Nejvyšší

správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Náklady řízení ve věci úspěšného žalobce sestávají z v pořadí prvního řízení před krajským soudem ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 2.000,- Kč, z mimosmluvní odměny za zastoupení žalobce v souladu s ustanovením § 7 bod 5. a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif - dále jen „advokátní tarif“) ve výši 2.100,- Kč, a to za tyto úkony právní služby: 1. převzetí a příprava zastoupení ze dne 11. 1. 2010, 2. písemné podání soudu ze dne 11. 1. 2010, 3. písemné podání soudu ze dne 18. 5. 2010, ze 3 náhrad hotových výdajů po 300,- Kč v souladu s ustanovením § 13 odst. 1, 3 advokátního tarifu, tj. celková částka ve výši 9.200,- Kč. Dále z řízení před Nejvyšším správním soudem ze zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost ve výši 3.000,- Kč, z mimosmluvní odměny za zastoupení žalobce v souladu s ustanovením § 7 bod 5. a § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu ve výši 2.100,- Kč, a to za tyto úkony právní služby: 1. převzetí a příprava zastoupení ze dne 22. 2. 2011, 2. písemné podání soudu ze dne 28. 2. 2011, a ze 2 náhrad hotových výdajů po 300,- Kč v souladu s ustanovením § 13 odst. 1, 3 advokátního tarifu, tj. celková částka ve výši 7.800,- Kč. Z v pořadí druhého řízení před krajským soudem z mimosmluvní odměny za zastoupení žalobce v souladu s ustanovením § 7 bod 5. a § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu ve výši 2.100,- Kč, a to za tento úkon právní služby: 1. písemné podání soudu ze dne 23. 4. 2012 – ve výši 1/2 v souladu s ustanovením § 11 odst. 2, 3 advokátního tarifu (k tomuto srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 1998, sp. zn. 6 A 205/95, SJS 531/1999, dostupný v systému ASPI), z 1 náhrady hotových výdajů po 300,- Kč v souladu s ustanovením § 13 odst. 1, 3 advokátního tarifu, tj. celková částky 1.350,- Kč. Celkem se tak jedná o částku ve výši 18.350,- Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit přímo k rukám právní zástupkyně žalobce JUDr. Ludmily Krátké, advokátky, se sídlem AK Brno, Příkop 2a, do 30-ti dnů od právní moci rozsudku. Tuto lhůtu považuje soud za přiměřenou poměrům a možnostem žalovaného, který je subjektem veřejné správy.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost je nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační

stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Krajský soud v Brně dne 28. června 2012

Za správnost vyhotovení:
Kristýna Pejčochová

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu